

om jeg saa maa sige, ulykkelig Begrebsforvirring, hvorefter man sammenblænder Person og Eiendom, der ofte er fremkommen under denne Sag, og der ogsaa her vil gjøre sig gjældende. I alle Tilfælde, hvor en Eiendom besiddes af en Person, som kan sælge den efter sin frie Villies Bestemmelse, er det vistnok mindre Væsentligt, om man antager, at det er Eiendommen eller Personen, der tillægges Erstatningen, thi den øieblikkelige Bestidder repræsenterer her Eiendommen, og, om man altsaa enten her siger, at man tillægger Eiendommen eller Eiendomsbesidderen Erstatningen, kommer i Realiteten ud paa det. Men ligesaa vist som det er, at Enhver, der har fri Raadighed over Eiendommen, kan siges at repræsentere denne, ligesaa vist er det, at den, som ikke har fri Raadighed eller kan sælge en Eiendom, ikke kan siges at repræsentere Eiendommen, men at det kun her er den hele Slægt, den ved Stamhusets eller Lehnets Erektion bestemte arvebetragede Slægt, som her er Eiendommens Repræsentant. Derfor forekommer det mig at være en Selvfølge, at det, som gives som Bederlag, som Godtgjørelse for en Forringelse af Substantiens Værdifuldhed, ikke kan tilfalde den, som tilfældigt for Øieblikket nyder Brugsretten over samme, men at det maa knyttes til Eiendommen og vedblive at være forenet med Substantien. Man har derimod anført Grundlovens § 98, men jeg troer, at ogsaa dette er tilstrækkeligt imødegaaet; fordi det i Grundlovens § 98 hedder, at intet Lehn, Stamhus eller Fideicommissgods kan for Fremtiden oprettes, er dermed ingenlunde sagt, og kan heller ikke være meent, at det Retfærdighedskrav, som Lehnene og Stamhusene som saadanne have, saalange de bestaae, skal sættes tilside. Vistnok har det ærede Medlem for Viborg Amts 2det District (Bregendahl) sagt, at det fremgaar af Grundlovens § 98, at man ikke har en saa stor Forskjærlighed for at bevare Stamhusene og Lehnene, men det kommer slet ikke an paa, hvorvidt det kan udledes af Sen, at man med større eller mindre Gunst betragtede de nu eksisterende Lehn; thi det kan ialtsald ikke udledes deraf, at man skulde begaae en Uretfærdighed mod dem og ophæve dem paa en hvilken som helst Maade; og jeg lægger des-

uden Vagt paa, hvad ogsaa den ærede Ste Kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Mourier) har gjort opmærksom paa, at det i Sen hedder, at det ved Lov nærmere skal ordnes, hvorledes de nu bestaaende Lehn kunne overgaae til fri Eiendom, thi det synes at være en ligefrem Følge heraf, at den Erstatning, som skal tilfælde Stamhuset eller Lehnet, da maa konserveres, for at det nærmere ved Lov kan bestemmes, hvorledes denne Sum, der træder istedet for den tidligere med Substantien forbundne Skattemoderation, som den øvrige Deel af Substantien vil kunne gaae over til fri Eiendom, at, saalænge det hele Forhold ikke er ordnet ved en Lov, maa denne Sum ligesaa godt ansees at være bunden til det hele Lehnsforhold som alle andre Dele af Lehnet eller Stamhuset.

Sørensen: Det er betænkeligt at tale om Retsbegreber, naar man først er afvejen fra hvad der er Ret, og er gaaet ind paa Billigheden. Der vilde jo ikke være bleven Tale om en sliq Deling mellem Ciere og Panthavere, hvis der ikke var blevet Noget mellem dem at dele, thi saa var der heller ikke Noget at trættes og staaes om. Men nu vil jeg spørge, er der nogetsteds, hvor Panthaverne have Forret for Staten; thi Statens Ret er dog unægtelig Skattepaalæg og Skatteudskrivning. Kommer der altsaa et nyt Skattepaalæg paa en Eiendom, saa veed jeg ikke, at nogen Panthaver kan have den allermindste Ret til at indvende Noget derimod, eller sikke sig med anden Sikkerhed, end han har tilforn. Ligesaa lidt som det kan ske ved Eiendomme af alle andre Slags, ligesaa lidet mener jeg, at Panthavernes Ret her kan sættes over Statens Ret. Det er et meget underligt Begreb, at Panthavernes Ret paa den Maade altid skulde komme til at staae langt over Statens. Jeg kan derfor ikke finde, at der bør tages noget Hensyn til Panthaverne, men at de maae finde sig i den Forandring, som ved nye Skattepaalæg indtræder; thi nogen anden Sikkerhed kunne de ikke erholde paa lovlig Viis.

Ischering: I Forbigaaende skal jeg gjøre opmærksom paa, at der hos den ærede Ste Deputerede for Kjøbenhavn (David) vistnok var en Misforstaaelse af hvad den ærede